

Dames en heren,

Waar je, behalve in onze gedachten ook bent, beste Gerard baron Mortier, Maestro Honoris Causa,

Beste vrienden,

Welkom! **Kunst en cultuur** laveren momenteel door erg **woelige wateren**. U weet ongetwijfeld waar ik op doel.

De discussie die Jo Libeer op gang trok met zijn opiniestuk '**Zonder subsidies heb je toch ook cultuur?**', veroorzaakte een storm aan reacties en blijft **voer voor een pittig debat**.

Was u ook zo onder de indruk van het weergaloos mooi geschreven vooral rake antwoord van Josse De Pauw daarop? Uiteraard mag ik me niet mengen in een politieke discussie. Beschouw deze toespraak dus vooral als **een oprecht eerbetoon aan onze zieners-kunstenaars**, grote vakmensen ook, die **onze samenleving én de gehanteerde betekeniskaders vaak genadeloos fileren en de focus haarscherp richten op de essentie**.

Dames en heren, dat allicht **noodzakelijke besparingen ook de cultuursector** en het (kunst)onderwijs treffen, kan tot op zekere hoogte **verdedigbaar**, ja misschien **zelfs legitiem en nuttig** zijn.

De **kunst – en cultuursector** is **niet per se** en **uit de aard van de zaak immuun** voor wat overmatig vet her en der. Redelijke besparingen, zo nu en dan, kunnen een “sector” dwingen tot **zelfreflectie** en wie weet zelfs tot **heilzame keuzes**: wat is onze unieke positie en meerwaarde? Doen we het juiste? Doen we dat “juiste”, juist? Wat betekenen we in de gemeenschap? Beantwoordt de kwaliteit van onze realisaties en “producten” aan de standaard die de investerende gemeenschap voor mij, voor ons mag of zelfs moet hanteren?

Financiële en soms organisatorische “vetkussentjes”, die allicht voor wat extra comfort en warmte zorgen in een organisatie, mogen inderdaad **geen heilige huisjes** worden waaraan niet kan of mag worden geraakt.

Maar er is een grens die weliswaar flou en dus moeilijk te definiëren is. Het komt mij niet toe om die te bepalen. Ik zou allicht refereren aan **de artistieke vrijheid en de autonomie van kunstenaars eerder dan aan “kwantitatieve prestatienormen”**: hoeveel bezoekers, kijkers en luisteraars?, zodat de **innerlijke noodzaak vanuit de eigen beleving en authenticiteit** evenals het vakmanschap het alfa en omega blijven

Helaas is **“the Sky” niet de “limit” van overheidsinvesteringen**, dus **ook niet van overheidsinvesteringen in kunst, onderwijs en cultuur**. Inderdaad, “INVESTERINGEN”: een zoveel correcter begrip dan de gebruikelijke “SUBSIDIES”, met hun connotatie van “kost”, “duur” en “luxe”.

Dat “The Sky niet de limit is”, (wie vraagt dat trouwens?), betekent **geenszins** dat we **nog méér** aan de markt moeten overlaten, tenzij het gaat om louter commerciële producten, zoals bijv. musicals. Economisch denken (overigens, ook op de vraag of ook economen kunnen falen, vindt u een

antwoord bij Josse de Pauw), economisch denken dus, rijmt maar moeilijk met de logica en essentie van kunst en cultuur.

Meer nog dan andere jaren, dames en heren geeft het pas om te herhalen dat een **regio maar economisch succesvol, innovatief en creatief kán zijn wanneer ze ook én voldoende investeert in kunst en cultuur**. Immers, uitgerekend kunst en cultuur laten een mens vanuit een ander perspectief naar de wereld, de mens en zichzelf kijken. En is dat niet die nieuwsgierige basishouding –cruciaal voor, bij voorkeur waarden gedreven, groei en welvaart - die kunst en cultuur zo wonderwel voeden of zelfs mogelijk maken? Ik vond – voor zover nodig - nog een extra argument in de Standaard van afgelopen maandag. “Technologische vernieuwing alleen zal ons niet helpen om de uitdagingen van morgen aan te gaan. Meer dan ooit is er nood aan verbeelding”. Welnu, als de verbeelding ergens centraal staat, dan wel in het DNA, de visie én de ambacht van de kunstenaar.

Precies ook daarom allicht blijft de liefde van ondernemers voor de kunsten groot. Het blijft meestal ook niet bij “houden van”...Ook bij “geloof in de kunst”, passen daden!

Dames en heren,

Velen onder u investeren al jaren onafgebroken in instrumenten voor jonge muzikanten, in masterclasses voor jonge dansers, acteurs en muzikanten. Jongeren in opleiding met een opmerkelijk “vermoeden van talent”. Sommigen van jullie investeren ook in plastische kunst. Die steun is onontbeerlijk en een grote blijk van waardering voor en geloof in ons conservatorium én onze academie, én in de vele toptalenten die hier keihard werken en studeren. We zijn u daar zeer erkentelijk voor. Maar vergeef ons als we durven zeggen dat dit helaas niet volstaat. Boven alles mag

die inmiddels onontbeerlijk geworden steun geen alibi worden om te korten op overheidsinvesteringen in kunst, cultuur en opleiding...Hoe pervers zou dat zijn?

Dames en heren, ik keer nog even terug naar VOKA-topman Jo Libeer. Hij benadrukt dat de cultuursector zichzelf geregeld strategisch in vraag moet stellen. Terecht. Het siert de Stichting dat ze daarop niet heeft gewacht en de toekomstige financiële uitdaging aangreep om haar structuur en werking kritisch onder de loep te nemen.

Vele nieuwe initiatieven geven blijk van die vernieuwde dynamiek. Met een nieuwe professionelere communicatie- en marketingstrategie willen we de Stichting meer naambekendheid geven bij een ruimer publiek. De huisstijl krijgt een 'face lift'. Een nieuw, fris logo zal de Stichting als merk, "beter in de markt zetten". De webstek is grondig vernieuwd en we zetten in op de sociale media. Met de slogan: '**Steun het talent van morgen**' willen we nog meer potentiële partners, geïnteresseerden en sympathisanten bereiken en bedrijven als het ware verliefd laten worden op dit instituut en op de jongeren die hier hun talenten verder ontwikkelen.

Efficiënte communicatie, transparantie over het reilen en zeilen van het Conservatorium én een duidelijker profilering van de stichting, zodat haar uitgesproken identiteit helder blijft en ze zich kan positioneren tussen de andere initiatieven ...u begrijpt het: ook de wereld van de kunsten schuwt de bedrijfsretoriek niet. Want ja, we kunnen en moeten mekaar versterken. Zonder afbreuk te doen aan ieders eigenheid.

Maar ik wil er ook niet flauw over doen...uiteraard hebben al deze inspanningen tot doel om de financiële mogelijkheden van de Stichting te vergroten. Nieuwe partners en donateurs blijven we met veel enthousiasme verwelkomen. De gulle schenkers blijven we uitermate erkentelijk en eeuwig dankbaar. Maar weet dat we uw steun en de steun van al diegenen die ons nu nog niet steunen maar dat zouden kunnen doen, hard nodig blijven hebben.

Dames en heren,

Elk van onze gala's, maar zeker deze editie, is uniek. We lauweren Maestro Gerard baron Mortier.

Door zijn veel te vroege dood kan deze bijzondere man er alleen in onze gedachten, in onze levendige herinnering bij zijn.

Van zijn passie voor opera en kunst, maakte hij zijn roeping. Als uitgesproken durver en vernieuwer schuwde hij, met weergaloze eerbied voor de traditie, het experiment niet. Jonge uitvoerders gaf hij alle ruimte om zich te ontwikkelen en uit te blinken.

En, kent/kende u een groter, fijnbesnaarder pleitbezorger voor Europa? 'Net omdat de grote problemen van deze tijd niet meer nationaal op te lossen zijn', was en is de Europese Unie als sociaal, economisch én politiek project volgens hem, 'zo belangrijk.'

We hebben veel aan hem te danken! Niet alleen op artistiek vlak: "wie het voorrecht had om door Gerard Mortier te worden ingewijd in de wereld van de opera, rest enkel nog ontgoocheling want beleeft haast nergens en nooit nog een opera die daaraan kan tippen", aldus Sophie de Schaepdrijver onlangs op Klara.

Ook op maatschappelijk vlak was hij een bijzonder gezaghebbende stem. Hij schuwde het maatschappelijk debat niet. Maar gedroeg zich immer als een attentvolle gentleman. Al een statement op zich. Bovendien bleef onze maestro steeds nieuwsgierig naar het denken van de ander.

En dat, dames en heren, is een kwaliteit die we, volgens Josse De Pauw, ook in het huidige cultuurdebat nooit ofte nimmer mogen verliezen.

‘Steun het talent van morgen’: met de nieuwe slogan van de Stichting in het achterhoofd, verheugt het me ten zeerste dat u vanavond opnieuw kan genieten van het werk van zoveel talent. Solisten Anne Cambier en Stephanie Friede nemen u graag mee op een speelse wandeling door het oeuvre van Mozart en een Wagneriaans stuk van Debussy.

Laat me toe het u vanavond nog één keer te zeggen. Dames en heren, op de rekening van de stichting conservatorium Antwerpen staat geen limiet. Alle stortingen, permanente opdrachten... zijn en blijven welkom. Het rekeningnummer is ook niet onderworpen aan één of andere geheimhoudingsplicht. U mag het breed bekend maken, delen met vrienden en kennissen, op uw webstek vermelden...

Maar nu eerst, muziek. Ik wens u een onvergetelijke avond en kijk ernaar uit om u straks persoonlijk te begroeten op de gezellige receptie achteraf!